

писалъ тѣзи книга въ стихове, подъ същото заглавiе — *Ruth*. У насъ г. Хар. Ангеловъ е писалъ хубава еклога: *Славно и Цвѣтко*. (Гл. Журн. «Читалище» отъ 1871 год. книж. 7.)

Баснята е изразенiе на нѣкоя житейска истина подъ измыслена алегорическа форма. (Гл. *Стилистика* отд. IV). Изведениѣ въ нея животны и безчувствени предмѣты съ тѣхны характерическы свойства представятъ хѳрата, тѣмъ подобны по своитѣ качества. Най-извѣстнитѣ баснописцы у Гърцѣтѣ — Езонъ, у Римлянитѣ — Федръ, у Французѣтѣ — Лафонтенъ, у Русситѣ — Хемницеръ и Крыловъ.

Отъ баснята или *аполога* (ἀπόλογος) трѣбъ да различаваме притчата или *параболата*, гр. дума (παραβολή), която значи *споставенiе* или въ пѳ-тѣсенъ смисълъ, *уприличаванъе*. Параболата, подъ алегорическа форма (*) съдържа каква годѣ *высока, назидателна* истина, съ което собствено и отличава отъ баснята. Пароболы особенно са срѣщатъ често въ священната еврейска поезiя; таквызи сѣ още параболытѣ, или притчытѣ за *блудныя сынъ*, за *смоковницата*, за *спятеля* и др. яъ Евангелието. Ный тукъ ще дадемъ за примѣръ хубавата параболата на О-ца Ламеннаис. (**)

«Единъ чловѣкъ, като вървѣше изъ гората, стигна до едно мѣсто, дѣто голѣмъ единъ камѣкъ търкуленъ, завзелъ бѣ сичката широчина на пѣтя, гѣй щото на пѣтника не оставаше мѣсто да напредва нито отдѣсно, нито отлѣво.

(*) Гл. алегорiя въ *Стилистика*, стр. 84.

(**) Отъ съвременнитѣ писатели френскы, който между клерикалнитѣ са е отличилъ съ критико-философскый духъ и единъ видъ либерализмъ. Той е написалъ доста популярны книги въ този духъ, между които и книжката: *Paroles d'un croyant* (1834), отдѣто ный извличамы настоящата параболата.